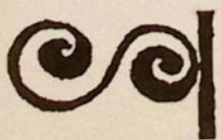

Hårderups posten

Nr 41 — November 2011

40 kr.

*"Stavas" eller Gustavas hus på Starrarps ora. Här är målet
för huvudpersonens vandring i Knut Thulins novell
Den store lille mannen*

DEN "STORE" LILLE MANNEN

Novell med verklighetsbakgrund av Knut Thulin, Starrarps ora/Ödåkra

Han kom som en främling till sin fädernebygd långt borta från det stora landet i väster. Sliten och grå satt han där i järnvägsakupén och med bävan gjorde han sig beredd att stiga av vid nästa station. Strax före stationen gjorde tåget först uppehåll för att taga in vatten, det var i ånglokens tidevarv. De sista hundra metrarna gled tågsättet sedan fram och så med ett gnissel slog bromsarna till. Ljudet av smällande klinkor mot järn var som en fortsättning på oljud när resenärerna öppnade tågagnarnas grindar. Slokhatten satt på plats och med stadiga grepp förflyttade han sina två svarta resväskor mot utgången av tågagnen. Det var inga lätta koffertar han hade med sig. Vål nedkommen på perrongen såg han sig omkring och stod kvar tills stinsen flaggat av tåget. Efter att ha sänt ut några väldiga rökpuffar och en gäll signal började tåget rulla mot nästa station. Av övriga medpassagerare som stigit av på Vollsjö station fanns snart ingen kvar inom synhåll. Anhöriga hade mött dem eller också var det som en brådska låg i luften och snabbt spridde ut dem.

Nils Nilsson, så hette mannen, som var kommen tillbaka till samma station där han för 35 år sedan köpte en biljett som ledde bort till det okända.

Solen stod högt på himlen denna septemberdag och trädens grönska var vacker att skåda. Nils hade sett många väderskiftningar från den dag han lämnat Amerikas sol. Syskonbarn till honom hade varit nere vid båten och vinkat av honom och önskat lycklig resa hem. Två stormar hade fartyget han färdades med ridit ut. När den dag äntligen randades då svenska kusten började ta form låg dimman tung och sirenen tjöt oavbrutet.

Sjöstaden Göteborg hade Nils rest ifrån med första lägenhet. Nu stod han åter vid sin en gång så kära hembygdsstation och hur lång sista biten landsväg skulle bli för honom ägnade han inte en tanke.

Att ingen mött honom och hjälpt honom var helt i sin ordning. Han hade bara skrivit att han kom, men inte när.

Det fanns en flicka i hans liv som han aldrig under alla dessa år glömt bort. Hon hade inte heller glömt honom, fast hon med en annan man både blivit maka

och mor under många ibland både svåra och långa år.

Ingen kände igen den lille mannen, som kom släpande med två stora svarta väskor när han passerade de båda torgbackarna, en med motlut och en med nedförslut. Husen där var ointressanta för honom. På hans näthinna fanns så många hus förut att det var mer än nog. Att ån så småningom tog vid en bit från vägen kändes däremot som något välkomnande när han stannade till för att vila en första gång. Landsvägen hade fått en rakare sträckning sen sist och något borde vara förändrat på alla dessa år.

Efter något mer än en timmes vandring tog Nils en ny rast. Han befann sig då så långt norrut att han såg Frenninge kyrka på nära håll. Kyrkomuren avtecknade sig skarpt och där innanför såg han delar av kyrkogården med de spretande korsen som talade sitt tydliga språk om att rik och fattig mycket väl går att blanda efter dödens och förgängelsens faktum. Hans mor och far var begravda där sedan många år tillbaka. Nils mindes så väl den kväll han för sista gången såg sin mor, som redan då var änka. Hennes gråtfyllda ögon stod fulla av aningar att något skulle hända hennes yngste son. Äldsta flickan i barnaskaran hade också en gång lämnat föräldrahemmet och farit långt bort. Liten och klen hade hon sett Nils växa upp och inte var det precis meningen heller att han skulle komma till världen, så många år som han kom efter de andra syskonen. Moderskärleken till honom hade varit stark och innerlig under alla år han kunde minnas. Han hade skilt sig från de övriga syskonen på mer än ett sätt. Modern tyckte om honom mycket för hans glittrande glada humör och hans förmåga att i både tid och otid sjunga vackert. Han var ensam bland de övriga syskonen med denna underbara arvegåva från sin mor.

Nils satt inte och begrät sina döda föräldrar, men han kände en längtan efter att snart få stå vid den grav där de vilade ut efter sitt strävsamma liv. Han hade själv fått gå igenom många eklutar där tårar gav ringa tröst.

Solen började dala och än var vägen lång till målet för hans vandring. Medan han gick där på en väg, där det var långt mellan husen och endast enebuskarna vid sidorna gav honom sällskap, tog han upp en sång

som han mindes från barndomen. Rösten lät sprucken men melodin var det inget fel på. Några nyfikna kor som betade i hagarna längs med vägen tittade förundrat på vandraren, som kom där bärande på sina väskor.

En allt mer rödfärgad sol påminde om att dagen snart var slut. Nils hade ännu en bra bit väg att vandra. Rasterna blev allt fler och tätare. Vägen gick i många krökar som förlängde och försenade hans vandring. Han var kommen så långt nu att han såg in i den by där målet för hans vandring snart skulle kunna skimras. På vänster sida om vägen utbreddes sig slät mark med utspridda gårdar i en by som hette Hårderup. Kvällningens ljus gjorde det ännu möjligt att se konturerna av långt bort belägna gårdar. Instinktivt sökte hans ögon en särskild gård långt borta vid synranden. I den byn hade Nils en gång i sin ungdom arbetat på en stor bondgård som dräng. Han ryste till när han tänkte på hur illa han blivit behandlad där. Tröttheten och minnet av den förnedring som vederfarits honom där, framkallade tårar i hans ögon.

En eftermiddag för trettiofem år sedan stod nu levande för Nils inre syn. Husbonden hade kallat in Nils på sitt kontor och där velat binda honom till ett brott vari han inte hade minsta skuld eller del. Hur Nils än bedyrat sin oskuld så stod han husbondes anklagelser lika fast och orubblig. Det barn som pigan på gården födde några månader efter Nils flykt därifrån var sått av husbondens egen säd och inte av hans. Den hjälp som husbonden velat ge honom och pigan i sin egen stora hjälplöshet, är att likna vid när någon är på väg att drunkna och i varje halmstrå ser en räddning.

Tjänstehjons värde var intet för denna man. Fegheten hade fått plats i hans själ och traktade efter oskyldiga och värnlösa varelser. Nils hade känt harm och vämjelse om vartannat när han åter gått ut att sköta sina sysslor. Tankarna hade virvlat runt i hans hjärna och snart hade han insett att det inte fanns så många lösningar att välja bland för honom. Efter middagen hade han en kort pratstund med pigan och hon pratade villigt om hur det hela stod till. Nils och hon hade aldrig haft något gemensamt med varandra, men ändå alltid varit goda vänner. Hon grät strida tårar i sin olycka, men det var som om de inte alls angick Nils. Han kände ingen del i denna olycka. När kvällen kom tog det inte lång tid för honom att plocka samman de få tillhörigheter som var hans.

Flykten för Nils till Amerika på ett litet fadersarv blev aldrig någon dans på rosor, men en fri man hade han varit under alla åren där ute i det stora landet. Att han överlevt där var han sin äldre syster och hennes man evigt tacksam för. De hade hjälpt honom efter förmåga och det var inte så litet. Nils hade snart stött

på ett samhälle som hade ringa plats för små snälla människor. Den store bredaxlade mannen som kunde skrika högt, han kunde lyckas. För lille Nils var möjligheterna nästan obefintliga att tjäna mer än brödet för dagen. Depressionens år satte djupa rynkor i hans panna, då mat för dagen inte alls var något självklart för många människor. Han sjöng aldrig mer för andra, men i ensamhet och svår förtvivlan fann han ofta stor tröst i att sjunga för sig själv. Det var sånger som var fyllda av längtan hem till fädernebygden – om vårens ljusa tid och flickorna och pojknans längtan och lek med sin käresta.

De sista fem åren av sin tid i Amerika hade givit honom något mer av materiellt välstånd. Något hade han lyckats spara för kommande dagar. Det var inga stora högar av gods och guld han bar i sina väskor, men som en utblottad kom han inte hem efter alla dessa år. Illusionen om att bli en stor och aktad man hade Nils aldrig haft. Det var bara någon gång då spriten tog överhand som sådana tankegångar kom fram. Han visste med sig att han levat den längsta delen av sitt liv. Någon oro för de kommande dagarna hade han inte. Med fantasins hjälp gjorde han sig en bild av den medmänniska han snart skulle stå öga mot öga med.

- Vad spelar det för roll om jag får sluta mina

dagar tillsammans med en ful och tandlös gammal kärring, mumlade han för sig själv när han återupptog vandringen mot norr.

Snart stod han vid ett vägskil där tre av församlingen byar strålar samman. I den ena byn var han född, i den andra hade han tjänst som dräng en gång i tiden och in i den tredje var han strax på väg. Skymningens stilla mörker börjar falla så sakta över nejden och nu var det inte tid med för mycket rastande hur väl Nils än behövde det. Väskorna var som bly i hans armar och kroppen värkte av trötthet när han stretade upp för Starrarps oras småbackar. Av Gustavas sista brev visstehan att snart, mycket snart skulle han skymta den stuga där vila väntade honom. Stugan var låg och omålad där den låg inbäddad i grönska, som kvällens svaga ljus inte alls gav någon rättvisa åt. Några rosors väldoft hälsade honom denna sena kväll och innanför den lilla trädgårdsgrinden spred kryddväxter sin tunga aromatiska doft. Med ögonen försökte han famna allt och vissheten om att vara framme gjorde att han kände sig väl till mods.

Till Gustava Olsson hade under årens lopp anlänt något brev då och då från Nils. Ibland var det år emellan. Han skev aldrig mycket mer än att han hade hälsan. Under de senaste åren hade han flera gånger antytt att han tänkte resa hem till Sverige. Sedan många år var Gustava änka och det var därför inte så underligt att hon erbjöd Nils att få bo i den lilla stugan – om han

hade Nils skrivit Gustavas flicknamn på breven. Postmannen, som väl kände sina kunder, hade alltid själv gett henne breven personligen. Nils och han hade varit goda vänner i ungdomsåren och något brev hade under åren även nått honom. Nils hade aldrig med någon kommentar berört att Gustava varit gift. Han skrev som en personlig vän till henne, som han hade förtroende för och inte ville mista. Känslorna dem emellan hade var sig varit större eller mindre genom åren. Att Gustav en gång i tiden känt stor saknad när han rest sin väg, var kanske inte så underligt för de hade alltid förstått varandra väl på den tiden. Sedan hon blivit ensam hade en längtan vuxit sig allt starkare att Nils en dag skulle komma tillbaka, om inte till henne, så i alla fall till bygden. Nu bar hon ensam på hemligheten om att han skulle komma. Hon såg det inte som någon stor omvälvning i sitt liv, men visst såg hon i vintrarnas svåra mörker, kyla och ensamhet att kanske kunde det bli något annorlunda att vara två.

På senaste tiden hade hennes blickar allt oftare sökt sig ut på vägen, som ledde till stugan. Det började bli kväll denna dag som så många andra och tyst mumlade hon för sig själv:

- Nils kommer inte idag heller, det blir nog inte förrän nästa vecka.

Hennes ögon var svaga, men på långt håll såg hon bättre än på nära.

- Var det någon som kom på vägen eller var det bara något djur som rörde sig där?

Efter en liten stund såg hon att det var en liten man, som kom släpande på något i sina händer. Kanske var det Nils som snart skulle stå och banka på hennes dörr? Hon gick bort till spisen och lade in några vedträn. Egentligen skulle hon inte elda mer innan natten, men var det han så nog skulle det bli kaffe av denna kväll.

En lätt knackning hördes på ytterdörren och Gustava gick för att öppna. Dörren bestod av två halvdörrar och av vana öppnade hon bara övre halvan på glänt och frågade:

- Vem är det?

- Det är Nils, hörde hon en stämma utanför svara.

Från att ha stått i mörkret öppnade hon båda dörrarna på vid gavel, klev ut på stentrappan och hälsade vandraren välkommen.

De hade inte så mycket att säga varandra, men deras framsträckta händer möttes och värmen i deras handslag genomströmmade dem båda.

Gustav bröt tystnaden först med att säga:

- Det är så länge sen vi såg varandra sist Nils.

Och knappast hörbart hörde han henne liksom viska:

- Nu är du äntligen hemma, hemma igen.

- Ja, jag är hemma igen och har hittat rätt till dig Gustava, försökte Nils få fram, men rösten svek honom.

Gustav gick före in i stugan och Nils kom efter med sina koffertar, som han släpade innanför dörren.

Gustav bjöd honom sitta ned och vila, allt medan hon stängde och reglade ytterdörren. Hon väntade inte fler gäster denna kväll.

En panna fylldes med vatten och kom över på spisen. Nils hade satt sig på soffan. Han var så trött att hatten hade blivit kvar på huvudet och hans litenhet var rent skrämmande där han satt med skymningens skuggor omkring sig.

Gustav slog sig ner vid sidan om honom och tog varligt bort hans hatt. De fann varandras händer och ömt försökte de släta ut alla de rynkor som åren gett dem. Att med detsamma minnas tillbaka var stunden allt för stor för. Ett undermedvetet brusande nuet höll dem fångna och ordet "äntligen" liksom svävade i luften. I någon flik i deras hjärtan hade deras tafatta ungdomskramar i alla år haft en mer eller mindre framskjuten plats. Kaffepannans vatten hade för länge sedan börjat förvandlas till ånga, men ingen av dem märkte att lågorna i spisen blev rödare samtidigt som mörkret ut-suddade mer och mer av rummets konturer. Ord hade ingen makt denna kväll. Det var känslor fyllda av tyst mystik. Flammorna i spisen var det enda som fanns till och när knäppningarna i vedträden störde stillheten verkade det störande.

Förtrollningen bröts totalt när Gustava reste sig och tände fotogenlampan. I dess sken vid kaffebordet såg de tydligare varandras grånande skröpligheter. Säng-en blev sedan snart bäddad där Nils skulle få vila ut. Det sista Nils hörde var när Gustava ordnade med spisen och tyst liksom för sig själv sade:

- Nils e kommen.

Sen somnade han.

Sedan Nils fått vila ut några dagar började hans nyfikenhet på bygden vakna till liv. Till fots gjorde han sina strövtåg, men av folket han mötte var det inte många som mindes honom. De som gjorde det var naturligtvis kvicka att kalla honom för "Gustavas lille fästeman". Det var inte alltid så lätt för honom att tala det svenska språket rätt efter alla åren i Amerika. Folk missförstod detta lätt och ville gärna göra narr av hans uttal. Helt sanningsenlig var han nog inte alltid, när någon utfrågade honom om förhållandena i det stora landet i väster. Om vad han arbetat med därinne var han alltid mycket förtegen. De vuxnas misstro mot honom hindrade inte att barnen på Starrarps ora många gånger fick höra honom sjunga präriesånger. De gånger Nils fått lite sprit i sig, var han uppslup

pet glad, men brytningar i talet gjorde det svårare att förstå honom då.

Gustava och Nils hade stor glädje av varandras sällskap. Han var den vitalaste av dem och därför blev det också naturligt att han handlade hem vad de behövde till sitt materiella väl. Pensionerna gick Nils också alltid och hämtade på posten i Vollsjö. Någon gång då och då, växlade han ut några dollar i banken som förstärkning till deras kassa. När våren kom satte han färg på stugan och pysslade med många småreparationer, som säkert aldrig annars hade blivit gjorda.

Jag var kommen upp i skolåldern när jag lärde känna Nils. Vi pratade med varandra när vi möttes på vägen, som gick rakt genom byn. Av en händelse blev denne man i mina ögon till något mycket stort och förnämt.

En morgon hade Nils startat till fots den långa vägen till Vollsjö för att hämta de få tior han och hans "fästmö" uppbar i pension. Han upplevde det som underbart att ha fått nya penningar i den förut nästan tomma börsen. Han utträttade sina ärenden uppe på torget och det var inte så många. Solen strålade från en klar himmel och Nils gick där och njöt i fulla drag. Han grunnade på en sak, som han flera gånger gjort i pensionstider med en välförsedd börs i sin ficka.

- Om jag går raka vägen hem, har jag en mil att gå, men om jag först går till Östraby system-butik blir det mer än två.

Snart nog bestämde han sig för det senare alternativet. Vägen till en systembutik har för många aldrig handlat om avståndet är så eller så långt, utan mycket mer, "skall jag gå dit eller låta bli". En torr och ofärdig hals har många gånger varit mer än skäl nog.

Framkommen till Östraby med den magiska skylten inom synhåll, kände Nils sig väl till mods. Vägdammet hade farit illa fram med hans hals. Med sprucken röst försökte han nynna fram en melodi för en liten flicka som satt ute i solen och lekte. Säkert var det lika mycket för sin egen förnöjelse över att vara framme. Med litern i sin hand kom det oro över honom. Den vara han höll i, var till för att sparas. Visst satt korken bra där den satt vid de första anfäktelserna. Plötsligt tog han handen i byxficka för att kontrollera en sak. Jodå, han hade inte glömt sin nya fina Eskilstunakniv där hemma. Det kändes tryggt att konstatera detta. Meningen med köpet av den var ju inte att den bara skulle slita på hans byxficka, dessutom var det en fin korkskruv på den också. Ungefär så resonerade Nils för sig själv där han slagit sig ned på vägrenen för att vila. Med andakt drog han korken ut flaskan och lät sig väl smaka av det ljumma brännvinet. De första klunkarna sved lite i halsen, men snart spred sig ett stort välbehag i hela hans kropp. Han gjorde ett

smutsigt tumavtryck på flaskan innan han fortsatte vandringen. Det kunde vara bra att ha om han skulle behöva göra fler pauser. Behovet av vila kom över honom flera gånger och flaskans innehåll sjönk betänkligt. Full blev han väl inte precis, men att hålla kursen någorlunda rak, beredde honom vissa svårigheter.

När jag på väg från skolan cyklade in på avtagsvägen till Starrarps ora, såg jag mannen en bit framför mig på vägen. Med trötta och vingliga ben gick han mitt i vägbanan. Jag hoppade av cykeln, hälsade på honom och vi gjorde sällskap eftersom vi skulle samma väg. Vid ett mjölkbord stannade vi till för där skulle våra vägar skiljas. Den gamle mannen ville först pratas bort en stund och vila sig före sista biten hem. Allt medan han berättade växte han till en stor och fin man i mina barnaögon. Han talade om att en stor och innerlig önskan var, att få göra Starrarps ora till en känd plats, som alltid legat honom varmt om hjärtat. De små armarna för av och an i menande gester, som om de ville famna allt. För att riktigt kunna njuta av liernas skönhet, de små gårdarnas belägenhet och den milsvida utsikten ville han komma högre upp. Enda sättet att nå sitt mål, var att uppföra ett stort och stiligt slott på Starrarps ora. Namnet på den blivande skapelsen var helt klart.

Stanneborg skulle det heta och än om han inte för dagen hade allt klart med byggnadsmaterialen, så skulle det snart ordna sig.

I min enfald trodde jag honom och rusade hem till min mor för att tala om den stora nyheten.

Snäll som min mor alltid var, ville hon inte göra mig ledsen och säga att det bara var önskedrömmar. Hon förklarade att det nog skulle komma att dröja innan slottet blev färdigt. Jag lät mig nöja med svaret och ofta vandrade jag till den plats där Nils pratat om att slottet skulle byggas. Tomtmarken till detta väldiga bygge finns fortfarande kvar i dag, men någon byggnad med guldbronserade spiror står inte att finna.

Några år senare kom en hästskjuts dragande med en vagn klädd med granris och på flaket stod en svart enkel furukista. Det var en lördag och jag var fri från skolan. En barnadröm gick definitivt i kras, men minnet av Nils kan jag ännu plocka fram som den man, som i sina visioner ville göra Starrarps ora till en långt mer känd plats än vad det i dag är.

Frid över hans minne!

”Stavas hus” har fått ny aktualitet

Av Bertil Persson, Hårderupshult

Den här ovanstående novellen skrev Knut Thulin redan i mitten av 1980-talet, men den befanns för lång för publicering i Hårderups-posten, tills nu. Nu kände jag att den helt enkelt är för bra för att bara bli liggande okänd för läsarna. Synd bara att Knut inte fick uppleva publiceringen.

Det är emellertid ingen tillfällighet att den så att säga dammats av just nu. Stugan på Hårderups-postens omslagsbild och Gustava har blivit aktuella i samband med en nyskriven roman.

Innan jag presenterar författaren och romanen vill jag i korthet berätta historien bakom.

För att redan från början spetsa till denna historia, som bjuder på både dramatik och en sällan skådad omvänd klassresa, vill jag påstå följande:

Det finns en enkel plåtskylt en bit in i skogen vid den södra ändan av Tattarpsvägen. Där står ”Saurows smedja” på skylten. Jag påstår, att om inte de revolutionära folkmassorna i Paris hade stormat Bastiljen 1789, så hade den skylten inte stått i skogen i Tattarp idag! Och...Knut Thulins novell aldrig blivit skriven.

Jag inser att läsarna kräver en förklaring. Alla stora historiska händelser får konsekvenser för många människor, i många förgreningar och i släktled framåt.

Stormningen av Bastiljen blev den avgörande händelsen, som ledde fram till Franska revolutionen. I det revolutionära Frankrike ändrades många lagar. Bl.a. fick nu icke adliga underofficerare möjlighet att göra högre karriär. Därmed öppnades vägen för Napoleon Bonaparte. Han ställde till med ett blodbad över stora delar av Europa. Många adelsmän och ämbetsmän i Svenska Pommern hade anledning att frukta för sina liv och flydde medans tid var. Exempelvis gällde detta far och son von Saurow. De fick plats på en flyktingbåt med destination Ystad. Båten råkade in i en storm och fadern föll över bord. Ensam till Ystad kom den blott 15 årige Johan Carl von Saurow. Han togs omhand av ryttmästare Kjellman och hans familj. Där arbetade han som kusk.

Så småningom gifte han sig med bond-dottern Kerstina från Österlen. Tillsammans arrenderade de en ganska stor gård i Öja. De fick 7 barn. I sviterna efter sjunde barnet dog Kerstina. Två år senare, 1830, dog

Johan Carl av sorg efter sin hustru. Lagman Sylwan i Ystad blev förmyndare för alla barnen. Han ordnade så att de alla fick lära sig ett yrke. En av sönerna, Johan Wellington, lärde till smed. Efter många år av kringflackande liv mötte han kärleken i Bjälkhult. Kerstina Persdotter var endast 20 år när hon 1860 gifte sig med den nu 45 årige Johan Wellington Saurow. De bosatte sig i omedelbar närhet, i Tattarps smedja. De första åren var framgångsrika, men nödåren i slutet av 1860-talet satte stopp. Dessutom drabbades familjen av eldsvåda 1879, som ödelade såväl smedja som bostadsdel. Smedfamiljen var stor, 8 barn föddes. Ett nytt hus byggdes. Bostaden bestod av endast ett rum.

Tänk er denne utfattige smed var barnbarn till en rik

Gustava Johansdotter Saurow 1857-1940 och hennes man skräddaren Nils Nilsson 1841-1926.

och mäktig adelsman i Pommern, som fick fly undan Napoleon, som grep makten i svallvågorna av Franska revolutionen.

Jag återkommer med en utförligare berättelse om släkten Saurow. Där finns mycket att berätta. Flera släktforskare har lagt ner mycket möda på denna släkt. Inom släkten har berättelsen om deras ursprung förts från generation till generation. En del av uppgifterna ovan kommer från nedteckningar av Olof Persson, Tattarp numera Öneköp och från Helga Maria Hansson, född i Lyby 1904. Hon var barnbarn till just smeden Johan Wellington Saurow i Tattarp.

Omkring 1980 besökte dessa tre damer mormor Gustavas hus på Starrarps Ora. Fr.v. Gunhild Persson, Ines Olsson och Hulda Larsson. I samband med detta besök skrev Laila Persson, Hörby följande dikt.

I skogen vi sökte kring stock och sten
körde vägar smala med grus
nog kändes det i ”gamla” ben
när vi äntligen såg mormors hus.

Himlen var blå och solen sken
i granskogen hördes ett sus
välkomna flickor med trötta ben
välkomna till detta hus.

För att knyta ihop den här historien vill jag nämna äldsta barnet i smedfamiljen. Hon hette Augusta. Just precis den Augusta vi fick lära känna på sin ålders höst i Knut Thulin novell ovan. Det är ganska troligt att novellens Nils kände till Augustas adliga förfäder och kanske var det därför han fantiserade om att bygga ett slott på Starrarps Ora åt henne.

Nåväl, det vi vet är att det finns många ättlingar till Saurow. Den mest kände här i trakten är Stig Larsson i Hjärås. Rätteligen borde han alltså heta Stig von Saurow.

Det stod där så fint med knuten vit
på gården stod pumpen kvar
här har en främling lagt ner sin nit
en främling som kommer och far.

Men vid gärdet står det en gammal vän
som ingen har ändrat på
den når nästan ända till himmelen
det är trädet ni ofta tänkt på.

Det minns en tid för längesen
då stugan var liten och stammen klen
hur Per han klättra och klängde
små töser stod där och "blängde".

Sen dess har ni växt både töser och träd
stammen har blivit lätt rund
en fåra här, en rynka där
men en årgång så frisk och sund.

Så kom ni till slut tillbaka
en del har ni kanske glömt
om allt som ni fick försaka
om allt det som barn ni drömt
det var inte bara lek o bus
körsbärsträdet vid mormors hus
det minns.....

Författaren Daniel Jensen med sin senaste roman.

Orsaken till att hela den här historien blivit så aktuell nu är att en ung lovande författare vid namn Daniel Jensen, 26 år, i Nybrostrand har skrivit en roman som heter, Den hemlige greven. Romanen tar sin utgångspunkt i Stralsund i Svenska Pommern 1797 och följer den Saurowska familjens öden till Ystad och Öja fram till 1830. Det finns lite planer på en fortsättning om nästa generations öden och i så fall hamnar historien i Bjälkhult, Tattarp och Starrarps Ora.

Daniel har gått Skrivarlinjen på Österlens Folkhögskola i Tomelilla och redan hunnit ge ut fyra romaner.

Behållaren 2008, Den förrådde soldaten 2009, I stormens centrum 2010 och nu senast alltså, Den hemlige greven.

Med romanen, I stormens centrum, vann Daniel en skrivartävling och fick därigenom boken utgiven på Telegram bokförlag. Övriga böcker är utgivna på eget förlag.

Mycket efterforskning, en stor berättariver och gränslös fantasi ligger bakom romanerna som kan köpas direkt av författaren.

TROLLBRÖLLOPET SOM INTE BLEV AV

*Ur boken Sällsamheter i södra Sverige
utgiven 1999 av Jonny Ambrius, Planetsta-
dens böcker AB.*

Boken innehåller en mängd korta berättelser som bjuder läsaren att följa med på en resa i mystikens Skåne.

Hos Nils Månsson i Skumparp, känd som "Ljusets Bonde" fanns där ett rum där det var omöjligt a vistas nattetid i på grund av att det beboddes av troll och andra mörkrets varelser.

En gång hände det sig att en tiggerska bankade på dörren hos Nils Månsson och bad om nattlogi. Efter som samtliga rum redan var upptagna, utom det där trollden höll till, tvekade bonden först att låta kvinnan sova över i huset. Tiggerskan var emellertid påstridig och svarade att hon säkert "med Guds hjälp skulle kunna skydda sig mot trollden", och fick således flytta in i nämnda rum över natten.

När mörkret så småningom lägrade sig över den skånska slätten dök trollden som vanligt upp. När dessa upptäckte kvinnan i rummet beslöt de sig för att tvinga henne till äktenskap med en av unkarlstrollden. Kvinnan blev förstas skräck- slagen, men vågade inte säga de hemska varelserna emot. Istället fann hon sig snabbt och bad trollden att skaffa henne den vackraste brudstyrseln som fanns.

Det dröjde inte länge förrän trollden hämtat henne den dyrbaraste brudklänning som fanns i världen och supplerat den med sagolikt vackra silversmycken. Således började trollkvinnorna klä tiggerskan till brud men detta blev ett omständigt arbete, ty kvinnan för-

sökte dra ut så mycket som möjligt på tiden för att rädda sitt liv.

Hon visste nämligen att trollden, som de nattsvarta varelser de var, var tvingade att lämna rummet innan morgonens första solstrålar visade sig. Hon hittade därför hela tiden på en massa ändringar som tvung- et måste utföras på klänningen, och trots att trollden kved i högan sky och hela tiden förbannade henne gick de märkligt nog med på hennes nycker.

Till slut kunde den blivande bruden inte hitta på mer och föreslog då istället att hon skulle få provsitta det vackert urskurna högsäte som trollden släpat in i rummet för att använda som brudstol. Medan hon satt där skuttade trollden omkring henne förtjust runt medan de skrek "Å sicket gant, sicket gant" (troll kan ju som bekant inte tala rent), kom dagens första solstråle in genom fönstret. Trollden upptäckte den annalkande faran och flydde rummet i panik.

När husfolket senare på morgonen kom in måtte de bildligt talat tappat hakan. De fick nämligen se den tidigare så påvert klädda tiggerskan i en vacker brudstyrsel sittande mitt i rummet i ett praktfullt högsäte. Och som inte detta var nog var hela golvet täckt med tusentals silvermynt – den tilltänkta hemgiften.

Tiggerskan var visserligen helt utmattad efter nattens provningar, men hade trots allt räddat livhanken.

Kvinnan fick som tack för sin ståndaktighet mot trollden arbeta som tjänstekvinna på Månssons gård och bodde där sedan så länge hon levde, men silvret behöll bonden. Det var nämligen på grund av denna händelse som Nils Månsson sedan kom att bli en högst förmögen man.

BERÄTTARCAFÉ

SÖNDAG 22/1 2012 KL 15.00 Grönalunds gård, Starrarp

Berätta gärna gamla minnen. Har du minnen från norra delarna av Sjöbo kommun är de extra välkomna. Om du bara vill lyssna är du lika välkommen.

Frågor? Ring Ewa Andersson 0415-42041

GUBBEN SOM LÖSTE PROBLEMET

Av Klas Persson, Eskilstuna

Hultet i Härderup har gamla anor. Intill ligger redaktörens föräldrahem. Där stod han som barn ibland på huvudet, för man tänker bättre då. Det är dragningskraften som stimulerar hjärnan. Prova gärna!

En annan kraft för Bertil Blev Göstas gamla torp. Där skulle han gärna bo som vuxen. Drömmen är uppfylld. Med stor energi och envishet har han vårdat den gamla byggnadsstilen och moderniserat torpet med varsam hand.

Projektet är enligt Bertil "livslångt" och själv har jag, 74 år, haft nöjet att några gånger som arbetare bidra med svettiga uppgifter. En gång kom dragningskraften till nytta när tvagningsbehovet blev uppenbart (hustruns luktsinne). Dusch eller bad?

Torpet bjöd då inte på sådana bekvämligheter. En

tanke kom flygande. Ställ en balja handpumpat vatten på Bertils "uterum", på högsta solvarmaste nivå, lägg i en slang, fäst ett munstycke i nedre ändan, sen är det bara att duscha med hävertmetoden. Men.... det visade sig att jordens dragningskraft inte var tillräckligt stor, för där blev inte bättre stråle än på en gammal gubbe med prostatabesvär. En vattenkanna med spisarvatt vatten hängande i en s-krok blev ett framgångsrikt komplement.

Sakerna fungerade. Med handkraft reglerade jag strilens vattenflöde över mig. Den gamla kroppen fick uppleva naturkrafternas effekter. Krum var den, knäna sviktade, men hustruns blickar fick mig att fullfölja processen.

Fränningebadet miste en svettig besökare i behov av rening!

Fin teaterkväll i Vollsjö

Av Ewa Anderson, Grönalund

Teaterföreläsningar är vi inte bortskämda med i Vollsjötrakten. Därför såg jag med spänning fram emot onsdagskvällen den 12 oktober, då det på biblioteket i Vollsjö annonserades om en pjäs "Resandefolket". I föreläsningen berättar Bennie Åkerfeldt om några av sina förfäder och vänner. Detta blandas med Pelle Jagebys visor av eller om resandefolket. Hela historien om hur dessa människor behandlades långt

in på 70-talet ger många tankar som man tar med sig hem. Målsättningen med föreläsningen är bl.a. att motverka rasismen står det i reklamen för pjäsen.

Det var synd att inte fler hade sökt sig till Vollsjö skola, där matsalen efter ombyggnationen även innehåller en liten scen. Hoppas ni passar på om det bli andra tillfällen att se teater i trakterna.

VÅRFEST PÅ ÅGÅRDEN

Det blir traditionsenlig Vårfest på Ågården
lördagen den 24 mars 2012 kl. 18.30.

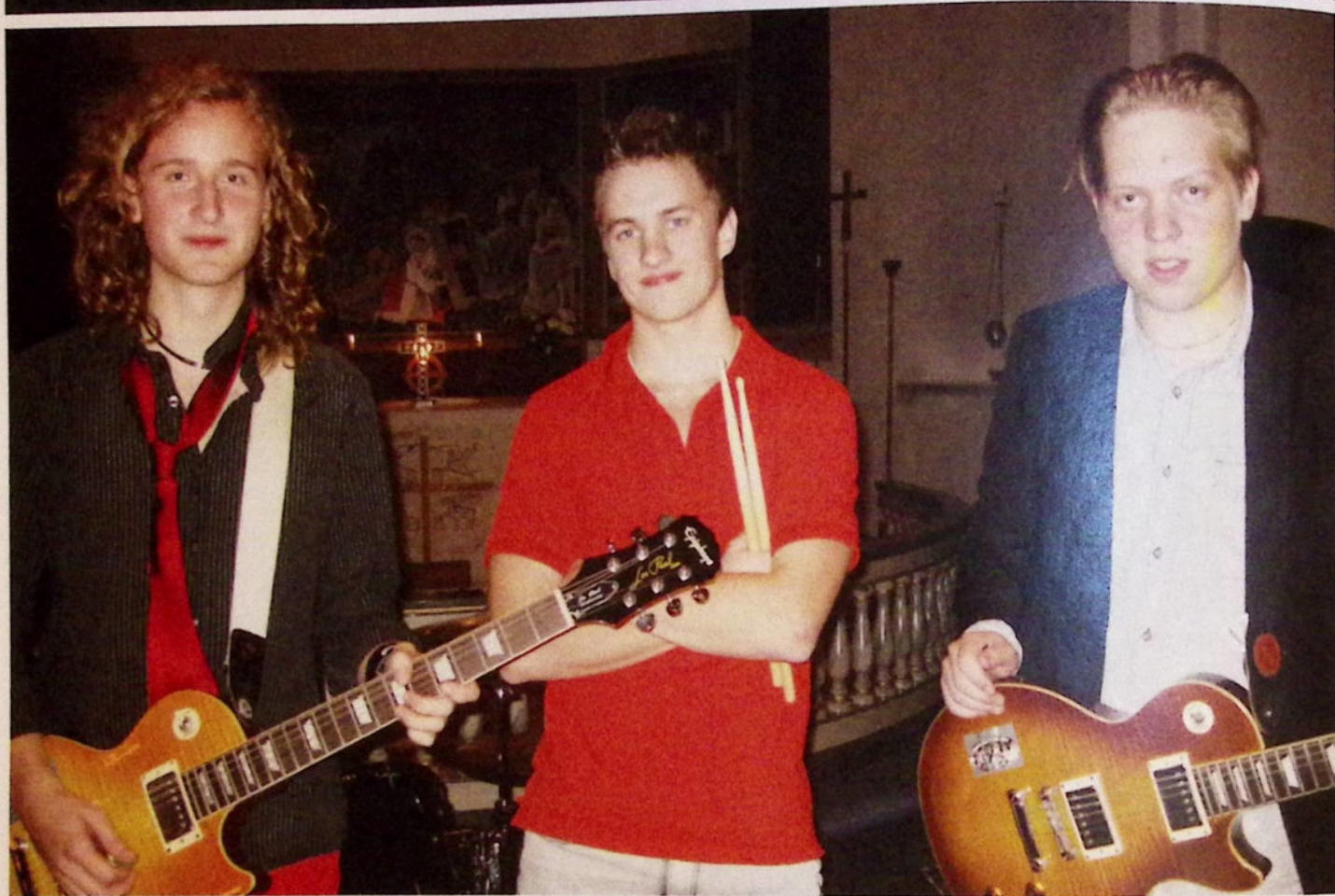
Det blir mycken god mat och mycket dans.

Anmälan behövs och sker till Gertrud: 0416-30407.

Välkomna med Er anmälan efter nyår.

Bästa rockbandet DEBUTERADE I HULTET

Av Ewa Anderson, Grönalund

När det på Sjöbodagarnas sista dag stod klart vem som vunnit "Music Battle", spred sig glädjen ända upp till norra delarna av kommunen. Rockbandet "Number Red" hade året innan debuterat i Hultet på musikfestivalen där. En av deltagarna är uppvuxen i Skumparp och då måste vi ju bara hylla dem lite extra här i Hårderupsposten. Bandet har tre medlemmar, Peter Åkerblom (Skumparp numera Vollsjö) spelar trummor, Andreas Nilsson (Öved) spelar gitarr och Martin Arvidsson (Sjöbo) sjunger och spelar gitarr.

STARRARPS BYALAG

Starrarps Byalag har haft byastämman och majgille hos åldermansparet Lena och Sven Åkerblom. För 2012 valdes Ingela och Ingvar Bertilsson. Janne Johansson omvaldes till ledare för Starrarps brännbollslag. Sven Åkerblom fick i uppdrag att transportera julgranen till Åsnelyckan.

Även på Hultivalen 2011 rockade de loss så att det gungade i hela skogen.

Det kändes helt självklart att jag skulle åka till Frenninge kyrka första söndagen i oktober för att lyssna på dem, då de bjöd på den första rockkonserten någonsin i just denna lokal. Jag var ju mest nyfiken på att höra Peter spela, närmsta granne och kompis till ett av mina barnbarn, som han var när han bodde i Skumparp. Han är en mångsidig musiker, som spelar trumpet i Sjöbo Ungdomsorkester och sjunger i Drängakören.

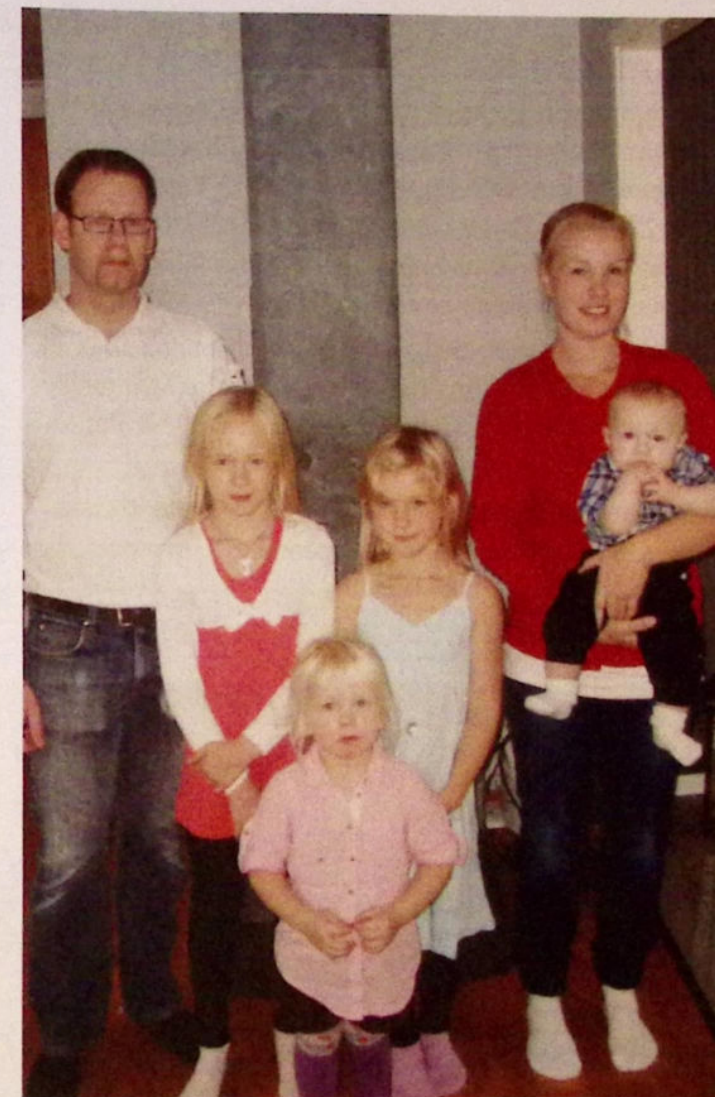
På deras repertoar står mest låtar som de gjort själva. Det blev en fin kväll i Frenninge kyrka och det var verkligen samma ös på musiken där, som när jag hörde dem i Hultet i somras.

Hoppas de fortsätter att spela tillsammans.

Växande familjer i Bjälkhult o Hårderupshult

Hos familjen Christensson i Bjälkhult har det fötts ett gossebarn som fått namnet Hampus. Här ser vi också mamma Linda, Fredrica och Emilia. Pappa Göran var inte hemma när bilden togs

Även hos familjen Larsson i Hårderupshult har en liten gosse fötts. Han heter Milo. Här ser vi också pappa Andreas, mamma Rebecca, Julia, Malin och Isa.

Två dikter ur diktsamlingen **NATURKRAFT**

Av Maria Gröhn, Bjälkhult

En blyg Pensée vågar ibland mer
än en trotsig stormhatt
När vårens hagelskurar
anfäller mäts inte styrka utan tålmod

Höstens första frost
nyper i äppelkinder
och dödar alla Dahlior
men lämnar
Rudbeckian och Rosenkålen
oberörd

Frosten lindar landskapet i ljus

De vindpinade som ännu står
avundas de liggande

Ett närgånget solljus
avslöjar färiska brottytor

Grenar som slagits till marken
viskar om nattens kamp

Spännande att utforska sin hembygd

Av Ewa Andersson, Grönalund

Jag har den stora äran att få sitta och höra på, när det berättas Skumparps-Starrarpsminnen. Ofta direkt från källorna, alltså självupplevt av Allan, Yngve, Karl-Agne, Monica, Inge, Janne och Bertil. Flera av dem kan också föra vidare historier från sina släktingar och andra ortsbor. Det är så härligt!

Vad kan man mer önska sig? Jo, att minnena skall få leva kvar och berättas om och om igen. Alltså måste vi alla se till att tillfällena att sitta ner och berätta får finnas kvar för all framtid.

Historierna måste få fortleva. Här kan man föra vidare stort som smått, unikt, spännande, mystiskt, ja allt vi upplevt och hört berättas.

Jag bara suger i mig och njuter.

Sånt som att det flottats timmer i bäcken eller att det fanns skolskjuts i Starrarp redan på 1940-talet hade jag ingen aning om. Sen har jag också fått veta att vissa i byn träffade den stora kärleken genom ett hål i häcken. Riktigt romantiskt.

Jag hoppas att min entusiasm smittar av sig på fler och att ni kan inspireras till något liknande hemma i era byar. Många tycker det är roligt att få dela med sig av sina minnen.

Nästa gång det blir berättarcafé på Grönalund i Starrarp (planeras bli 22 januari 2012) hoppas jag att många av dessa minnen kommer att berättas.

Yngve Persson visar upp ett inramat fönsterglas där bagare Olander för drygt 100 år sedan ristat in följande: "Qvinnans sorg mot mannens smärta, ensam på sitt livs ruin, är som månnsken emot soljus, är som vatten emot vin". Den här gruppen känner till bakgrunden till inskriptionen, för de forskar om Starrarps historia.

Tomtefar

Tempo 100

Text Viktor Rydberg
Musik Sven Ulatofta

Midvinternattens köld är hård stjärnorna gnistra och glimma
alla so-ova i enslig gård dju-upt under midnattens timma
Mån-en vand-rar sin tysta ban, snön lyser vit på å fur och gran
snön lyser vit på ta-ken En-dast tom-ten är vak-en

2. Står där så grå vid lagårdsdörr, grå mot den vita driva, tittar, som så många vintrar förr, upp emot månens skiva, tittar mot skogen, där gran och fur, drar kring gården sin dunkla mur grubblar, fast ej det lär båta, över en underlig gåta.
3. För sin hand genom skägg och hår, skakar huvud och hätta. Nej den gåtan är alltför svår, nej, jag gissar ej detta slår, som han plägar, inom kort slika spörjande tankar bort, går att ordna och pyssla, går att sköta sin syssla.
4. Går till visthus och redskapshus, känner på alla läsen korna drömma vid månens ljus sommardrömmar i båsen; glömsk av sele och pisk och töm pålle i stallet har ock en dröm; krubban han lutar över fylls av doftande klöver;
5. Går till stängslet för lamm och får, ser hur de sova där inne; går till hönsen, där tuppen står stolt på sin högsta pinne; Karo i hundboets halm mår gott, vaknar och viftar på svansen smått Karo sin tomte känner, de äro goda vänner.
6. Tomten smyger sej sist att se husbondfolket det kära, länge och väl han märkt, att de hålla hans flit i ära; barnens kammar ha sen på tå nalkas så de söta små, ingen må det förtycka: det är hans största lycka.
7. Så har han sett dem far och son, ren genom många leder Slumra som barn; men varifrån kommo de väl hit neder? Släkte följde på släkte snart, blomstrade äldrades gick men vart? Gåtan som icke låter gissa sej, kom åter!
10. Tyst är skogen och nejden all, livet därute är fruset, blott från fjärran av forsens fall höres helt sakta bruset. Tomten lyssnar och halvt i dröm, tycker sej höra tidens ström, undrar, varthän den skall fara, undrar, var källan må vara.
11. Midvinternattens köld är hård, stjärnorna gnistra och glimma. Alla sova i enslig gård gott intill morgontimma. Månen sänker sin tysta ban, snön lyser vit på fur och gran, snön lyser vit på taken. Endast tomten är vaken.

VOCAL SIX till Fränninge

I början på december förra året blir jag uppringd av Peder Tennek, en av männen i vocalgruppen Vocal Six. Vocal Six stiftade vi bekanskap med under Sångfesten på Nyvång som gick av stapeln i april 2010. Upplevelserna från den helgen har gett oss väldigt fina minnen. En stor festkör på 160 personer från Vollsjö med omnejd sjöng "som det aldrig gjorts i norra Färs härad" (citat Bertil Persson). Vocal Six glädde oss med sin acapella-sång, men framförallt genom sitt sätt att inspirera oss, med stor värme och massor av glädje. När man googlar på Vocal Six, kommer det upp två framträdande med dem. Det ena är från Allsång på Skansen, det andra från Sångfesten på Nyvång, när vi gjorde Hey Jude.

Nu får jag frågan ställd till mej om jag är intresserad av att göra julkonsert i Fränninge kyrka med mina körer och Vocal Six. De har planer på att göra en julkonsertturné julen 2011 i södra Sverige och eftersom även de bara har goda minnen från Sångfesten, vill de gärna komma tillbaka.

Jag behöver inte någon betänketid alls, självklart tackar jag "ja" med en gång.

På söndagen den 18/12 kl.18.00 blir det julkonsert i Fränninge kyrka med Fränninge-Vollsjö kyrkokör, Drängakören, Tösakören, Stella Vox, Stella Mix och Stjärnorna tillsammans med Vocal Six. Biljetter kan köpas på ICA Nära i Vollsjö samt av Ingela Bertilsson. Vuxna 180 kr, barn 6 år upp till 16 år, 80 kr.

Medverkande körer: Fränninge-Vollsjö kyrkokör, Drängakören, Tösakören, Stella Vox, Stella Mix och Stjärnorna.

Förköp av biljetter: Ingela Bertilsson; ICA Nära i Vollsjö, Torget 8 (öppet 9-20, tfn 0416-30009).

Biljettpris: Vuxen 180 kr* Ungdom 6-16 år 80 kr*
Barn under 6 år gratis (ingen egen stol) *ev. serviceavgift kan tillkomma.

Information om förköp av biljetter: www.vocalsix.com

Någon ny Sångfest är inte under planering för närvarande. Visst hade vi i festkommittén tankar på att återkomma med en Sångfest kanske 2012, men så blir det alltså inte. Just det att Vocal Six kommer tillbaka till bygden redan nu till jul, gör att det inte är aktuellt med en satsning i detta skede. Framtiden får utvisa hur det blir framöver.

Sångarhälsningar Ingela Bertilsson.

Lisa Ferlinger ÅRETS SKUMP

Det är rektorn för Nils Månssons Friskola, Lisa Ferlinger, som är Årets Skump. Ingen har kommit lika nära Skumpens gärning som Lisa. Att starta friskolan är ju i grunden samma sak som Nils Månsson själv gjorde 1837.

På diplommet till Lisa står: Utmärkelsen Årets Skump har 2011 tilldelats Lisa Ferlinger, som med kraftfullt initiativ och bred kompetens startat Nils Månssons Friskola till gagn och glädje för Frenningebygden.

Skumpens Dag firades den 29 juni. Utdelningen av medalj och diplom inramades av sång och musik av Åse Alexandersson och Mats Jonsson samt sånggruppen Sotto Voce.

Brännbollsturneringen vanns för första gången av Vollsjö Byalag

JÖNS HAMNADE PÅ FEL STÄLLE

I förra Härderupsposten fanns en svartvit bild på Jöns, som på ålderns höst bodde på Frenninge ålderdomshem. Jag uppgav i anslutning till bilden att han varit dräng hos Hjalmar Jönsson trots att Marianne, artikelförfattaren, inte var helt säker på detta. John-Erik Ottosson, Vallarum berättade att Jöns istället var en släkting till John-Eriks farfar och farfadern hade givit Jöns mor löftet att så länge han levde sörja för hennes lätt utvecklingsstörde son. Så blev det också och Jöns blev en naturlig del av familjen och bodde och arbetade på gården ända till de sista åren då han bodde på Frenninge ålderdomshem.

Bertil Persson

Den sista dagen

Novell av Carl-Åke Lühnn, Vollsjö, skivrarverkstan i Starrarp.

Per och Inger vandrar över sina ägor. Solen skiner lågt så här tidigt på våren och det blåser ganska kallt över vångarna. Det är skönt att våren är tidig i år, tänker Per, redan nu första veckan i mars är marken bar och efter regnet luktar det vår från den snöfria jorden. I trädgården har vintergäck och snödroppar redan lyst några dagar och både Per och Inger känner verksamhetslusten att ta itu med vårbruket i hela kroppen. Men nu blir det ingenting av med det längre. För en månad sedan blev det klart med att Lennart Lundberg skulle köpa deras lantbruk. Så nu är de på väg runt sina 40 tunnland för att ta farväl av sitt livsverk.

- Det är konstigt, säger Inger, det verkar som om han inte kan få nog, han har ju köpt upp nästa alla gårdarna här omkring.

- Men han är duktig, menar Per, han är ung och välutbildad lantmästare och det verkar gå bra för honom. Det är bara att önska honom lycka till. Han håller sina egendomar väl i ordning, både byggnader, djur och grödor.

De har kommit till slutet av åkern och ser gården lysa i det sneda solljuset.

- Nog är det vemodigt att lämna detta, vi har bott här i över 40 år och nu är det slut, den allra sista dagen.

- Du får inte deppa ner dig Inger. Vi ha ju fått som vi ville och rejält betalt för gården, Lennart är inte knuslig. Och det är ju bra att Daniel hjälpt oss både med försäljningen av gården och köpet av bostadsrättvillan i samhället.

- Men visst känns det som om man på något sätt sviker släkten. Gården har ju gått i arv i din släkt sedan 1600-talet. Jag har stått många gånger och tittat på släkttavlan som hänger på väggen i salen. Och nu ska nya människor flytta in, antagligen styckar Lennart av själva gården och säljer den, medan han behåller jorden.

De går tillbaka till gården, sätter tofflorna innanför dörren och slår sig ner vid köksbordet. Utanför fönstret ser de dem gamla mjölkakannen som numera har fått bli blomkruka. Den behöll de som ett minne av den tid de hade mjölkkor, en tid de inte vill ha tillbaka. När hanteringen med kannor blev omodern och de skulle gå över till tankhämtning slutade de helt med kor och sålde besättningen. Och det var skönt

tyckte de båda. Slitet med de tunga kannorna brukade de hjälpas åt med. Först skulle de dras ner till vägen i kärran och sedan lyftas upp på mjölbordet. Det fres-tade hårt på ryggen på dem båda två.

När Per fyllde 60 år slutade de helt med att ha djur, grisarna såldes och det enda man behöll var hönsen, som Inger gärna ville ha kvar, även om det absolut inte lönade sig längre. Istället odlade man brödsäd och raps och det hade gått bra ekonomiskt de senaste åren. Betesmarken arrenderades ut till Lennart Lundberg som brukade ha ponnyhästar där, hans döttrar var ivriga ryttrarinnor.

Under generationer hade gården gett bärgning åt familjerna, trots att de ofta hade många barn. Men nu gick det inte längre. Inger hade fått bidra till familjens försörjning som hemsamarit och Per hade ryckt in som tillfällighetsarbetare hos andra bönder, hjälp till med snöröjning och lite annat. Med stor sparsamhet hade de kunnat låta båda sina barn studera, Daniel till jurist och Malin till sjuksköterska. Daniel jobbar på ett advokatkontor i Malmö med fastighetsjuridik som specialitet och Malin bor i Kristianstad. Hon är gift med en energisk man som driver en resebyrå. De har diskuterat att nu ska minsann mamma och pappa ut och resa, det kan vara på tiden att ta semester efter så många slitsamma år. Inger har i hela sitt liv längtat efter att se Italien och Per som är historiskt intresserad vill gärna besöka Rom. Så i sommar ska det bli av. Malins man Ingemar har på senare tid specialiserat sin resebyrå på seniorresor och då har Malin följt med som sjuksköterska för att ge resenärerna extra trygghet. Så i sommar bär det av med en bussresa på tre hela veckor, det har Per och Inger kommit överens om.

De sitter vid köksbordet medan mörkret fallit över gårdsplanen. Ett stearinljus lyser som enda ljuspunkt i köket medan Per och Inger sitter och funderar, var och en försjunken i sina tankar. Emellanåt säger någon: Minns du.... och sedan blir det lite samtal innan man tystnar igen. Detta är sista dagen i det hem de flyttade in i som nygifta. I morgon kommer barnen med sina familjer och tar hand om flyttningen. De har hyrt släpvagnar som kopplats till deras bilar, så det ska säkert gå bra.

Innan de går till sängs går de runt i rummen, liksom

FRILUFTSGUDSTJÄNST I HÅRDERUPSHULT

Det har blivit en fin tradition att församlingen anordnar friluftsgudstjänst i Hårderupshult på försommaren I år var det dessutom passande väder. Kyrkokören medverkade också.

Efter gudstjänsten plockades kaffekorgarna fram och många passade på att gå en tipsrunda som Frenninge LRF avd. hade arrangerat.

för att säga adjö. Men det ser inte trivsamt ut, inga tavlor på väggarna, inga gardiner eller prydnads-saker, allt är nerpackat i flyttlådor. På så sätt blir det inte så vemodigt att lämna alltihop. Och de gör det ju helt frivilligt, det är ett nytt kapitel i deras liv som ska börja.

När de ligger i den gamla dubbelsängen som de köpte när de gifte sig hör Per hur Inger andas tungt, ja nästan snyftar ibland. Men Per kan ta det lite lättare, trots att det är hans släktgård som skingras. Han ser fram mot det nya livet i samhället och de resor som han

fantiserar om att de kan göra i framtiden. Det blev ju ganska mycket pengar kvar efter försäljningen av gården och Daniel har hjälpt dem med att teckna en pensionsförsäkring. Tack vare detta har de mera pengar att röra sig med än de nånsin haft tidigare.

Småningom märker han att Inger somnat, suckarna försvunnit och hon andas lugnt och stilla. Per låter tankarna fara runt i hus, på åker och äng innan han somnar till slut i den gamla dubbelsängen den sista dagen.

DIVERSE EPISODER HULLER OM BULLER

Av Marianne Olsson Friberg, Löddeköpinge

I mars 2009 var jag på begravning i en liten sydskånsk kyrka.

Det var ett 70-tal personer närvarande som skulle ha sittplats. Vi var tre kollegor till den bortgångna som diskuterade vilken sida vi skulle sätta oss på. Jag frågade den mer eller mindre sportklädde begravningsbyråns representant var det var lämpligt att vi satte oss?

Svaret kom prompt: "sätt er på ännan".

Jag annonserade ut en fullt duglig vedspis på nätsajten Tradera. Eftersom jag var van vid säljsajten Blocket, som har en lite annorlunda budbevakning, rann anbudstiden nästan ut. Med en minut tillgodo höjde jag priset med en krona från 206 kr till 207 kr, för den var värd betydligt mer än de 206 kr som jag bjudits.

Glad i hågen ringde någon och sa: "nu kommer jag o hämtar spisen, detta var det verkliga klippet". "Den är inte till salu längre", sa jag, varpå budgivaren fick ett raseriutbrott och påstod att "han blivit blåst". Sedan ringde han stup i kvarten och mitt barnbarn svarade och sa att: "farmor fyller 75 år idag, så hon har inte tid att prata".

Det hela slöt med att jag fick ett SMS med konstaterandet att "hederlighet är tydligen inte åldersrelaterat" och han önskade att: "både du och spisen brinner upp"!

För ett par år sedan annonserade jag på Blocket ut en sportstuga där det tydligt och klart framgick att den skulle borttransporteras av köparen. Det var ganska många som hörde av sig, så även en utlandsfödd person från 08-området.

Han var mycket intresserad och lämnade godkända bankgarantier m.m. men köpet kunde fullföljas. Han envisades nämligen med att gång på gång fråga hur mycket jord som följde med stugan och om det gick

att placera stuga med vidhängande jordbit vid någon liten skånsk insjö. Först tog jag det som ett skämt, men sedan framgick det att han menade allvar.

Mina morföräldrar bodde i Hässleholm, som på 50-talet var en ytterst livlig militärstad. Jag besökte dem en gång när jag var i femton årsåldern. Morfar följde mig till tåget. Jag gick och satte mig i en rök-kupé, drog upp en ask Fairfax, ett knastertorrt cigarettmärke som såldes med hjälp av en bild på en mexikanare iklädd överdimensionerad sombrero. Inköpet hade gjorts i Eric Ols affär i Frenninge och asken hade säkert stått på hyllan i många år eftersom det var Bill, Boy och John Silver, som var de stora märkena med stor omsättning. Jag tände en cigarett, hostade och blåste rök – allt för att verka vuxen och imponera på alla "bassar" som satt i rökkupén.

Plötsligt kliver gamle morfar in i kupén och skriker: "Maja, om du går på dass så ta väskan med dig"!

Ciggen släcktes hastigt och jag bytte kupé ännu hastigare.

När jag nu är inne på avdelning dass, så minns jag en gång i början på 50-talet då jag tillsammans med ett antal päreplöckare var hos Ola Möllare (Starrarps kvarn) och plockade potatis.

På middagsuppehållet frågade vi Ols dräng Viggo var dasset fanns och han visade oss på ett litet vackert hus inne på gården. Väl inne upptäckte vi till vår storögd häpnad att det fanns fem "sitthål". Så vi satte oss fem stycken och mycket riktigt – sittbrädorna brakade samman och vi föll lite om vartannat ner i "avgrunden". Gapskratten ekade på gården och Ols dånade mest.

Mor och jag stod en gång inne hos Hildings (affären

i Härderupshult) när Ola kom in och smög sig med ryggen tryckt mot väggen tills han kom fram till Kageskåpet. Tant Signe frågade: "men varför går Ola så, är det till att ha ont i ryggen"? Ola svarade något om nyfikna fruntimmer, vände sig om och visade upp en totalt spräckt byxbak utan kalsonger. Troligen rodnade fruntimmern, men Ola vrålade av skratt.

Min man Wincent, förkortat W, lider av svårartad gikt (portvinstå). Den är ärftlig och ej förvärvad p.g.a. omåttligt portvinsdrickande. Dock tror jag att Lars Ohly skulle klassa den som "de rikas sjukdom". En dag värkte det särskilt mycket och trots stark medicinering blev smärtan värre. Framemot kvällen ville jag ta en titt på den värkande leden – varför W tog av "Helly Hansens" mysiga varma raggsocka.

I och med att sockan avtogs släppte värken. Vid närmare kontroll upptäcktes ett superstort häftstift, som satt fast i den luddiga sockan.

W, som innehar parkeringstillstånd, kom ner till Center Syd för att besöka apoteket och Maxi. Han ställde bilen på familjeparkeringen, eftersom ingen annan plats var ledig. På platsen häckade en man i 40-årsåldern med en ca 5-årig son som bihang. Han sa till W: "gamle man, kan du inte ens läsa – denna parkering är till för oss som har stora breda bilar o inte för små peugotar". W påpekade att han hade P-tillstånd, men mannen upprepade att W inte behövde komma mitt på dagen som den pensionär han var och ta upp "familjeplatser". Sinnet rann på båda, så de skildes under diverse smädelser. Väl inne på Ica Maxi ser W hur den ilska storbilsägaren står och klämmer på tomaterna, så han går fram och säger: "Här går du mitt på dan o klämmer på tomaterna istället för att jobba", varpå han får till svar: "Nej du, jag jobbar på Billingshäll (ålderdomshem i kommunen) o kommer du på något av Kävlinge kommuns hem så ska du få ett rent helvete"!

Jag hörde på en frågestund i radion där de som var under tretton år kunde ringa in svaret på frågor som ställdes. Frågan gällde i vilken stad som "Klagomu-

ren" finns i, varpå den uppringande svarar Klagshamn.

Jag var nere på Bauhaus och skulle köpa några spik m.m. I kassakön var jag fast besluten att hålla hårt i väskan eftersom det varnats för väskryckare. Jag lade upp varorna på bandet, betalade och gick. "Hallå där, ska du inte ta varorna med dig", skrek kassörskan och säkert tolv köande huvud stirrade intresserat på mig. Mumlande gick jag och tog varorna, rörde mig åter mot utgången.

"Jamen nu glömde du ju väskan", skrek kassörskan och några till. Javisst jag hade lagt väskan på bandet, när jag tog dom glömda varorna. Än en gång gick jag ut med väska och spik. Väl på jätteparkeringen, där det stod ca 20 bilar ödsligt och tomt, kom jag inte ihåg var jag ställt min bil. Så jag glodde uppgivet ut över den stora nästan bilfria parkeringen. Då stannar en bil med nedvevade rutor och en vänlig medelålders maniska, som stått i kö och sett mig vimsa säger: "Ska du ha hjälp, ska vi skjutsa dig hem"? Jag svarade: "Nej, min man kommer och hämtar mig" och jag ser i det samma var bilen står, men väntar med att gå dit tills hjälpsamma bilen försvunnit för att inte ge upphov till ytterligare förvecklingar.

Men jag är inte ensam om att vara disträ. Härförleden var jag nere i samhället och höll stilla och med motorn avslagen på en gatuparkering, då en bil svischar förbi – märker att framför mig finns en tom p-plats och backar jättefort rakt på mig. Det small ordentligt men till min häpnad låtsas föraren inte om det. Jag ur bilen och går fram till den stora Volvon med en ytterligt parant dam i 60-70-årsåldern vid ratten.

"Du backade på mig, märkte du inte det"? Varpå hon svarar: "Det var ditt fel, du höll för nära"! "Höll för nära, jag stod ju still". "Ja det hjälper inte vad du säger, för du var för nära, och jag godkänner inte att du propsar på om någon skadeersättning för det lilla som syns kan du ta och polisha bort"! Givetvis tog jag bilnumret och skummande av ilska körde jag hem utan både mjölk och lördagschoklad.

I början på 90-talet stod jag och skulle köpa mö

belyg i en liten affär på Lundavägen i Malmö, enda gången jag besökt den affären, jag hör någon komma in och plötsligt säger denna kund till expediten: "Nu tar du väl i så knapparna ryger i livsticked på dej". Jag kände genast igen rösten, fast jag inte hört den på säkert 25 år --- det var Knut Olle "målare".

Det annonseras ofta om räk- och filéfrossa. Frenninges egen duktige, talföre taxichaufför Anders Dehlin drabbades en gång av älgfrossa.

På frukostrasten stod vi inne i Eric Ols affär när Dehlin kom in och försökte säga något, men han fick inte fram ett ord, bara skakade. Till slut framgick det att han hade skjutit en älg inne på Stavskog och skulle ordna med bortforsling av älgen. Älgen fick tydligen inte åka taxi.

En april dag i början på 50-talet bevistade jag konfirmationen i Frenninge kyrka. Den hölls av prosten Dahlberg. På den tiden var kyrkan fullsatt vid konfirmationerna.

Man gick dit även om man inte hade någon direkt anknytning till någon konfirmand, likaväl som man gick på bröllop även om man inte hörde till de inbjudna. Det fanns ju ett under- hållningsvärde i dessa tilldragelser och vi var inte bortskämda med något större nöjesutbud. Jag satt i södra sidoskeppet och kände mig lite rotlös, eftersom det inte kändes "hemma". Jag ville suttit i långskeppet som vanligt, men där var fullt. När vi bodde i Vallarum satt vi i norra sidoskeppet och efter frenningeflytten satt vi i långskeppet. Jag minns absolut att det fanns en viss indelning i hur man satt beroende på var man bodde i kommunen. Broder Lars är ju yngre än mig så det minns han inte – men nog finns det väl någon som minns?

En av frågorna som ställdes till konfirmandgruppen var vad Maria hade sagt till Jesus när han kom hem efter att ha varit två dagar i templet?

Tummarna snurrade på en liten gosse som varit tyst tidigare. Tummasnurrandet var ett vedertaget sätt att visa att man kunde svara på frågan och han fick också chansen att svara. Svaret löd: "Var har du vatt!!"

Dahlberg fann sig och sa att det sa han säkert, men det fanns ett annat svar också.

Det var ett svar från hjärtat gossen gav och vi var nog många som smålog. Förmodligen skämdes gos-

sens anhöriga.

Det fanns alltid något att skämmas för på den tiden. Ta skolavslutningarna t.ex. Där satt föräldrarna längs väggarna i skolsalen. De förnämsta i bygden långt framme, de andra mer obetydliga tryckte i hörnen, kanske med schalet istället för fruhatt, som bättre bemedlade fruar hade. Alltid var det någon stackare, som utmärkte sig med att stammande svara fel eller dabba sig med räkneexempel på svarta tavlan. Då stirrade alla först på eleven och sedan på föräldern med försmädliga, talande blickar. Tänk på de stackare som av någon anledning blev kvarsittare – den stämpeln följde dem under alla år. Folk kunde mycket väl säga: "Aja han/hon var minsann kvarsittare" i ringaktande ton. Nu vet vi att t.o.m. vårt kungahus hade riskerat både hackande svar och kvarsittning, eftersom det mycket väl kunde handla om dyslexi.

Till sist e undran: Kommer någon ihåg "gumman Selma" som bodde i en stuga emellan Ola Lindstrands hus i Hårderup och Knut Nilssons, sedermera Nymans ställe. Jag minns henne i schalet och lång kjol. Hon brukade hjälpa mor med att passa Kerstin och i övrigt hjälpa till med förekommande sysslor i lantushållet. Kaffet drack hon som "fadakaffe" alltså kaffet på tefat som balanserade på tre fingrar och en halv sockerbit mellan de tandlösa gommarna varpå kaffet sörplades in genom sockret.

Men var kom hon ifrån – lämnade hon inget spår alls efter sig – när revs huset – minns någon henne eller finns hon bara om en minnesglimt hos mig?

Adress till Hårderupsposten:

Bertil Persson, Starrarpsvägen 266-29,
275 68 Vollsjo. Tel. 070-6016130.

Försäljningsställen:

Sune Sörenssons Bil, Starrarps Ora.
Thuleslund, Frenninge,
Ica Nära, Vollsjo.
Blomstershopen, Vollsjo,
Anders Färg, Sjöbo
Ringsjöbygdens bokhandel, Hörby.

SÅNGVANDRING

Här hittar Du Det Goda Livet!

Tycker Du om....

...att röra på Dej?

...att vistas i naturen?

...att äta hälsosam mat?

...att sjunga eller lyssna på sång?

*Då är Sångvandringar i Starrarp
den perfekta upplevelsen för Dej.*

*Vi är skapta för att röra på oss. Genom att vandra i Guds fria, kravlösa natur,
över åkrar och ängar, genom skogar och hagar mår vi så mycket bättre.*

*Hälsosam mat – Du bjuds på en läcker italiensk buffé,
där Du själv bestämmer vad och hur mycket Du vill äta.*

Under måltiden och längs vandringen gör vi olika avbrott för sång.

Under flera år drömde jag om att kunna starta en verksamhet, som hade sin utgångspunkt från gården.

Våren 2009 gick jag en kurs på Alnarp "Djurens, naturens och trädgårdens betydelse för hälsan". Kursen vände sej till kvinnor på landsbygden, som ville starta någon form av egen verksamhet. Vi fick ta del av olika forskningsrapporter om grön hälsa, lyssna till entreprenörer som startat verksamheter på landet och träffa andra likasinnade kvinnor. En av

kursens mål, var att ge redskap till att sätta igång vår verksamhet. Vad skulle då verksamheten vara? Ja, det kunde bara vi själva veta. Något som utgick från vår kompetens, vårt intresse, våra förutsättningar.

Under en av dagarna kom det som en stjärnblint till mej och jag visste med ens vad det var som var "min grej". Under det senaste decenniet har jag upptäckt hur oändligt väl jag mår av att vandra. Det har blivit ett behov för mej. Dröjer det för länge mellan promenaderna, blir jag rastlös. Jag har även upptäckt hur oerhört väl jag mår av att promenera ute i naturen. Kunna följa årstidernas skiftningar, höra fågelsång och bäckars porlande. Att äta hälsosam mat är ingen ny kunskap, men att sitta ute i Guds fria natur och äta, gör absolut att det smakar bättre. Och till sist, som kronan på verket, att komplettera hela detta paket med sång.

Tanken på att skapa Sångvandringar i Starrarp gjorde mej ivrig att komma hem denna dag. Jag kände att vi hade alla förutsättningar som kunde tänkas krävas för denna verksamhet. Boende på Linderödsåsens sista sluttning, utsikten och med alla skiftande naturtyper i närområdet. Vackrare plats får man leta efter!!!

Min idé var alltså född, men verkligheten runt omkring gjorde att jag alls inte var redo för att sätta planen i verket. Våren 2009, då hade redan planeringen satt igång för Sångfesten på Nyvång och all ledig tid gick åt till att planera och genomföra den. Familjehögtider var nästa projekt, som gjorde att min idé fick vänta. Men det gjorde inget alls. Det var bara roligt att ha det att fundera på, hur jag skulle kunna göra den dagen det var dags.

Så, några dagar innan jul ifjol, läser jag i Ystads Allehanda om hur Magdalena Unosson, chef på Sjöbo kommun för kultur, tillväxt och fritid, vill att kommunen ska satsa mer på närturism. Jag känner att mitt lilla projekt landar inom ramen och strax efter jul tar jag kontakt med Magdalena. Hon lyssnar med stort intresse till mina tankar och menar att detta är precis vad vi behöver. Uppmuntrad av hennes ord, bestämmer jag mig för att NU ÄR DET DAGS att skrida till verket.

"Förlora aldrig lusten att gå. Varje dag går jag mig till välbefinnande, bort från alla sjukdomar. Jag har gått mej till mina bästa tankar och jag känner ingen tanke så tung att man inte kan promenera ifrån den."

Sören Kirkegaard

Kontakter tas med grannar, om jag kan få gå över deras marker med mina sjungande sällskap. De skratrar, lätt förvånade, något sådant har de ju aldrig hört talas om, men det är ju klart att vi får göra det. Bara allemansrätten gäller.

Eftersom vi ska äta mat, måste jag kolla upp vad som gäller på den fronten, med Miljö och Hälsa på kommunen. När jag har klartecken därifrån, tar jag kontakt med Niclas på Rönås Byakrog, som jag vet har en väldigt läcker italiensk buffé. Vi kommer överens om rutiner och arbetet kan gå vidare. En hemsida måste jag ha, det förstår jag, och jag får kontakt med en väldigt positiv och duktig tjej, Helena Pihl, på LRF Konsult i Sjöbo, som hjälper mej med detta.

Ett stort partytält införskaffas, utifall det skulle ösregna. Det ingår visserligen inte i min plan att det ska regna just när vi ska äta, men en tänkande make ser till att tältet kommer på plats nere vid dammen.

Så är jag då igång, om än lite trevande, men ändock. Och varje gång jag befinner mej i detta sammanhang, fylls jag av den totala lyckan. Detta måste vara det ultimata. Och att döma av kommentarerna från mina deltagare, känner jag att detta är alldeles rätt.

Planeringen för nästa sommar pågår för fullt. Är du intresserad av att delta i en Sångvandring, går det bra att boka genom min hemsida www.lustofagring.se eller slå en signal 0761042077. Välj ett färdigt alternativ, eller kom med egna förslag. Datum för vandringar kommer ut i februari-mars.

Till sist vill jag sända ett stort tack till alla fantastiska grannar som så tjänstvilligt upplåter sin mark till oss; framlidne Yngve Nilsson, Margith och Gösta Bergström, Eva och Sune Sörensson, Irene och Kjell-Ingvar Olofsson, Lena och Sven Åkerblom och inte minst Bror Ahlin som visat mej en mängd olika slingor uppe i Bjälkhult. Tack också till Bertil Persson, som lyssnat och kommit med goda idéer och tankar i denna process.

Bästa hälsningar Ingela Bertilsson

Sångvandring 3 km ca 3 timmar

Vi vandrar rakt söderut, förbi dammen, över betesmarken mot bokskogen i Härderupshult, där Fritjof Nilsson Piraten lekte som barn och fick inspiration till berättelser ur "Bombi Bitt och jag".

Sångvandring 5 km ca 4 timmar

Vi styr kosan norrut, mot Starrarps Ora, uppför Linderödsåsen mot bronsålderslämningarna. På hemvägen njuter vi av milsvid utsikt över nejden.

Sångvandring 7 km ca 5 timmar

Även denna vandring går norrut, genom storskogen, förbi jaktstugan. Bäcker som porlar, stengården, dammar, hagmarker...oerhört skiftande naturtyper bjuds vi på. Och till sist ...den magnifika utsikten.

Foto: Birgitta Åkerblom, Härderup

NYTT FRÅN STARRARPS ORA

I oktober 2010 flyttade Lotte Kragh och Kristina Modée in i det röda torpet på Starrarps Oreväg vid sidan av Margith och Gösta Bergstöm. Nu har det gått ett år, och det är fortfarande lyckan att bo där med vår strävåriga tax Olga och 2 landsköldpaddor.

Vi tog över huset från Rut och Torsten Ehrlow, som alltid omtalade stället "Täppan" Ruts kärlek till Täppan har över åren delats med läsare av Hårderups-posten i flera artiklar, där man har kunnat läsa om livet i trädgården och om besök av djur från skogen. Vi har haft en fin kontakt med Rut, sen hon flyttade från sin älskade Täppan efter Torstens död. Vi skriver tillsammans om stort och smått på Starrarps Ora., och här i somras kom Rut på besök, vilket var en stor glädje för oss. På det sättet har vi lärt mycket om socknen och om trädgårdens plantor, som Rut i alla år tog kärleksfullt hand om.

Nu är det upp till oss att föra livet på torpet vidare, och det vill vi göra med respekt för torpets historia. Vi är medlemmar av Byggnadsvårdsföreningen för alla med intresse för att bevara gamla hus, och vi är levande intresserade i lokalhistoria. Vi har därför med stor glädje läst 2 utav flera böcker, som har utgivits med lokalhistoriska berättelser och bilder från livet genom tiderna i Fränninge socken. Vi är också intresserade i trädgårdsarbete. Med tiden hoppas vi återskapa köksträdgården och Ruts blomsterrabatter, och vi vill gärna odla många kryddor. Vi har tränat lite i smyg i år, där vi fick grävt 1/3 av köksträdgården. Vi sådde sommarblommor (solrosor, aster, blåklint, tagetes och ringblommor), som alla blommade sida om sida med

Här sitter Lotte och skriver på en psykologisk vetenskaplig artikel.

röda och gula vallmon och prästkragar. Vi gjorde också ett källand, där vi odlade vit-, röd-, grön- och spetskål, broccoli och selleri. Grönkålen står fortfarande och lyser grönt mot höstens och vinterns dova färger.

Lite om oss själva - kort berättat.

Lotte är danska och utbildad psykolog med speciell inriktning i socialpsykologi, som handlar om livet i grupper, om familjen och människors sociala identitet. Lotte har undervisat i socialpsykologi på Köpenhamns Universitet i 16 år. Hon doktorerade förra året med en avhandling, som handlade, som handlade om hedersbegreppet ibland danskar och turkiska invandrare i Köpenhamns förstäder. Därefter har Lotte hållit föredrag, intervjuats och skrivit artiklar om hedersbegreppet. Dessutom arbetar Lotte som analytiker i den danska "Haverikommissionen for Vejtrafikulykker", som här i Sverige är en del av Vägverket. Här analyserar Lotte trafikolyckor, och det är hennes uppgift att

få människor till att minnas deras trafikolycka och berätta om den, så man kan förebygga att något liknande aldrig sker igen. Lotte älskar musik och har en bred musiksmak, men älskar särskilt punkrock, svensk rock och Johnny Cash.

Kristina växte upp i Sollentuna utanför Stockholm, men flyttade som ung till Danmark. Hon är utbildad socialpedagog och har arbetat med fysiskt och psykiskt förståndshandikappade i många år. Kristina jobbade som slöjdlärare ett år på Gotland, och därefter reste hon till Kanada, där hon jobbade som målare. Det är därför inte konstigt, att Kristina har en kärlek till trä, gamla möbler och byggnader. Kristina älskar musik och har en bred musiksmak, men älskar särskilt punkrock, svensk rock och Johnny Cash.

Vi har världens bästa grannar på Starrarps Ora. Vi har fått kontakt med familjen Sjölin, och vi har lärt otroligt mycket av Margith och Gösta Bergström, som har bott på Starrarps Oreväg i 60 år. Gösta har lovat att ge oss en minikurs i hur man slår med lie, och hur man slipar en lie. Det gläder vi oss jättemycket till 2012. När Gösta startade sitt lantbruk på Oran på 50-talet, då använde man fortfarande hästar. Nu har lantbruken och traktorena blivit större, men Starrarps Ora skulle inte vara detsamma, om lantbruket försvann. Därför är vi tacksamma för alla er som sliter med jorden i all

Här står Kristina med rullebären, klar för trädgårdsskötsel

slags väder. Utan all er möda ville kulturlandskapet försvinna, och vi älskar de öppna landskapen, stengärdesgårdarna, dikesrenarna, ängarna och den höga himlen. Nu, när skörden är över, och vi igen kan gå ut på åkern, vi går ofta ut om natten och tittar upp mot stjärnorna. Eller så sitter vi i vinterkyllan med sov säckar under granarna och hör vinden susa och känner oss väldigt små. Vi tycker, att det är bra för oss människor att ibland bli påmind om, att i det stora hela så är vårt upptagna och mycket viktiga liv bara en liten bricka i en lång och fortsatt berättelse. Allt vi kan göra är att försöka att göra vårt bästa och ge det vidare till de kommande generationer, så bra vi nu kan.

God jul från Starrarps Ora – Lotte och Kristina.

Här är en dikt, som Rut har skickat till oss. Torsten var med att redigera diktsamlingen. Dikten är skriven av Ewald Palmlund och finns i hans diktsamling "Sena Avfarter".

Surströmmingsvillanell

Vägen till Starrarp verkar aldrig lång,
när vana kuskar vänligt rattar ratten.
Till sill och sup vi lockats än en gång.

Vi vants vid vägen under år vi fått
favören färdas tryggt och raskt, så att en
biltur till Starrarp aldrig verkar lång.

Framkomna sniffar vi vid knut och prång.
Var har vårt värdfolk gömt den rara skatten?
Till sill och sup vi lockats än en gång.

Här ges det sommarrast vid fågelsång,
trädgårdssvalka för dagen, ly för natten.
Vägen till Starrarp verkar aldrig lång.

Sillen ej från Skånes fången eller fång,
surströmmingen fiskas ju i nordligt vatten.
Till sill och sup vi hämtats än en gång.

Drycken, av eldigt slag, väl värd sin sång
bidrar med sting till samtalen och skratten.
Vägen till Starrarp verkar aldrig lång.
Till sill och sup vi lockats än en gång

MUSIKFESTEN I HÅRDERUPSHULT 2011

Av Bertil Persson, Härderupshult

Stort tack till alla som gjorde sommarens Hultival så fantastisk. Alla som framträdde med olika musikstilar från vackra visor till hårdrockslåtar och det mesta däremellan. Från kl. 13 till kl. 1 på natten. Tack till alla toleranta grannar.

På de båda scenerna hade Göran Lassing, Nils-Ove Persson och Sven Ulatofta fullt upp med att visa artisterna tillrätta och fixa med bästa tänkbara ljudet. Flera andra avlöste och hjälpte till bl.a. David Junker (ljudproffs), Paul Andersson och Evert Johansson.

Nästa Hultival blir lördagen den 14 juli 2012 kl. 13-24.

Följande framträdde på scenerna eller dansgolvet: Bröderna Kjell-Åke och Nils-Ove Persson. Mikael Wernström, Stig Friberg, Ove Andersson, Lennart Pettersson, Eva Tykesson och Leif-Arne Larsson. Albert Ohlin

Drängakören: Peter Åkerblom, Olof Bertilsson, Christian Persson, Emil Åkerblom, Denny Wilhelmsson, Carl-Johan Ekelin, Carl-Åke Lähnn, Alf Nilsson, Johan Henrysson, Anders Löfberg, Olof Samuelsson, Erik Bertilsson och Sten Thorén, Henry Ekelund och Kerstin Ekström.

Sotto Voce: Klara Nilsson, Åsa Jönsson och Ingela Bertilsson.

Frosta Folkdanslag: Göte o Birgit Andersson, Christina o John-Inge Lengbrant, Eva Johansson o Tommy Arvidsson, Elisabeth Widh o Bengt Nilsson, Eva Blad, Ingrid Olsson och Per Stefansson.

Penti Nilsson.

Systrarna Ida och Elin Johansson.

Sambandet: Lollo o Anders Löfberg, Göran Lassing och Alf Nilsson.

Mattias Haglund.

Frida Johansson och Lina Malm.

Eufoni: Sebastian Pålsson, Anton Almer och Martin Persson.

Birgitta Svensson med barnbarnen Emilia och Elinor Andreasson och Pernilla Svensson.

Källarmästarna: Susanne Lantz Svensson, Lars Eriksson, Henrik Falkenberg, Bengt Andersson, Yvonne Olsson och Nils-Olof Olsson.

Monica Karlsson, Caj-Sune Lagnebo och Erik Karlsson.

Mats Jonsson och Snild Orre.

Maj-Lis o Caj-Sune Lagnebo och Lennart Petersson. Number Red: Peter Åkerblom, Martin Arvidsson och Andreas Nilsson.

Himmelaged: Sven Ulatofta, Göran Lassing och Nils-Ove Persson.

Josef K: Peder Hartman, Jonas Olsson, Felix Hansson och Johan Rasmusson.

Helgonet: Alex Lagerrot, Pontus Åkerblom, Daniel Persson och Martin Frick.

Random Dise: Per Andersson, Anna-Maria o Lars Eklöw.

Killer Clan: Maniac Daniels, Bedlam, Stuff, Mutt och BBB.

Player One: Martin Frick, Daniel Persson, Pontus Åkerblom, Paul Andersson, Malena Persson och Oskar Andersson.

Fire Ice: Anna Theodorsson, David Junker, Joakim Birgersson, Robert Svärd och Henrik Andersson.

Foto: Lovisa Nersing m.fl

ÅRET TJUGOHUNDRA ELVA

Fortfarande unga.

Av Inger Ragnar Pers, Starrarp/Osbyholm

Det tycker vi kanske själva
när för barnbarnen vi sjunga
Tänk att i år vi blir sjuttio år
vi cyklar simmar och har kul
vi snackar och skrattar och mår
när gamlingarna rullar på två hjul
Ut i naturen för att se
vad just naturen har att ge
Ingen later av sig här
när det blir två, tre mil och så
bara man rätt sig klär
då i alla väder vi kör på
Vi som cyklar är både tanter och män
och sen när vi kommer hem
e de gott med en bid mad
när man e mätt så e man osse glad
I tidningsspalterna ska alla vara sunda
Inte äta det och det för då blir vi runda
Med moröder o pantofflor på boret
och litta kyd hör osse till fored
Man ska nock eda litta av vart
då mår man ju bra så klart
Iblann kan man undra
om di tror man ska bli hundra.

MOTORCYKELRALLY

En dag i somras var där fullt med motorcyklar på dansplatsen i Härderupshult. Det berodde på att motorcykelrallyt hade en kontroll med tävlingsupp-gifter där.

Zumba Fitness har kommit till Vollsjö!

Av Karin Bertilsson, f.d. Starrarpsbo.

Jag har fått nöjet att tillsammans med Vollsjö AIF starta upp Zumba Fitness i Vollsjö. Vad är då detta för något? Zumba Fitness baseras på konditionstränande rytmisk dans med inspiration från musik som salsa, cumbia, samba och merengue. Det är ett roligt sätt att träna, det är lätt att lära sig och det bästa är att det passar alla. Man anpassar träningen efter sig själv, om du vill förbättra din kondition och förbränna kalorier eller om du bara vill ha en lättare motion, det bestämmer du själv. Zumba Fitness har på det sättet blivit en av de snabbast växande träningsformerna i världen.

Jag började själv träna Zumba i januari i år och fastnade med en gång! Sakta började en tanke växa fram under våren; Tänk om jag själv kunde starta upp Zumba någonstans?

Så jag åkte upp till Stockholm på 2-dagars instruktörsutbildning, det roligaste jag gjort! En jätteduktig och snygg ledare, Zumba hela dagarna och alla lika energiska att starta sin egen klass! När jag kom hem kontaktade jag fotbollsklubben hemma i Gärsnäs om de var intresserade av att starta Zumba, och fick posi-

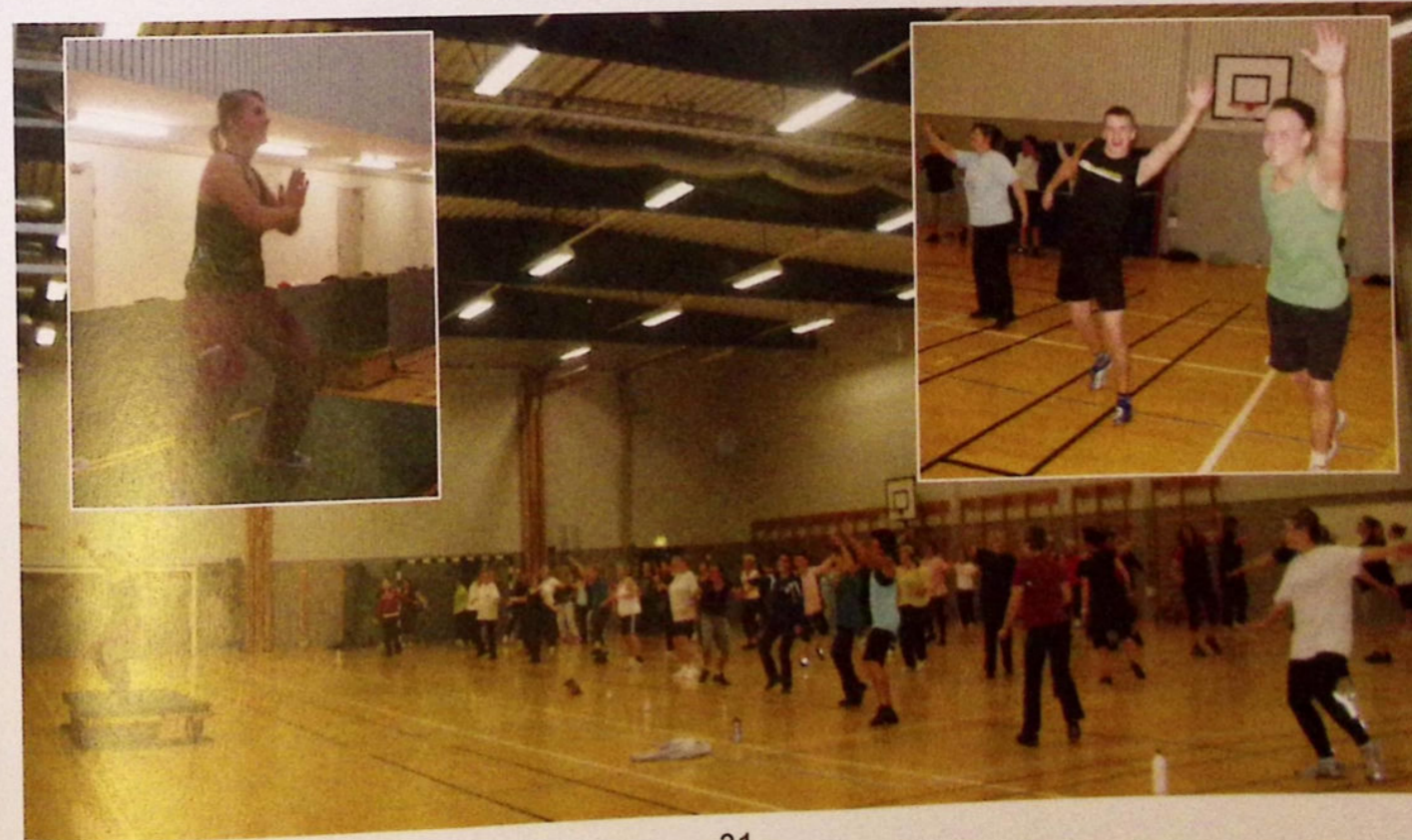
tivt svar. Under sommaren fick jag påtryckningar från hembyn om jag inte kunde starta där också och tog då kontakt med Vollsjö AIF, min gamla klubb, där det också blev positivt svar.

Så nu drog vi igång!! Premiärpasset hölls tisdagen den 6 september i Piratenhallen med över 90 anmällda (!) och har sen fortsatt varje tisdag samma tid och plats t.o.m. november ut och nu tar vi ett välförtjänt jullov. Vi har varit mellan 60-80 tränande varje vecka. Varje gång har någon ny kommit som velat testa.

Att ha så många tränande som är så strålande glada, svettiga och duktiga är verkligen en kick! Nu har alla dessutom kommit in i det, så det ser riktigt snyggt ut, jag står och bara njuter, detta är veckans höjdpunkt för mig!

Ni som är sugna på att testa på detta är varmt välkomna efter juluppehållet. Tisdagen den 10 januari drar vi igång igen, OBS ny tid, kl. 19.30. Passen är som vanligt 60 minuter, och det kan vara bra att ta med sig en vattenflaska och en liten handduk för vi skakar loss så svetten lackar.

Varmt välkomna!

MINNS NI FÖRRA VINTERN?

Bilder från Hårderupshult

Foto: Andreas Larsson, Daniel Pedley, Fredrik Larsson o Bertil Persson

